

Silvia Dumitrescu-Timică s-a născut la 24 octombrie 1902 în Craiova, într-o familie modestă ea spunea într-un interviu acordat presei. săracă și cumsecade, după cum chiar Încă din școala primară s-a remarcat prin talent artistic, recitând poezii, cântând și jucând diverse scenete. La vârsta de 17 ani s-a mutat la București și a intrat în Compania de Operetă a lui Velimir Maximilian, cântând alături de Prințul Operetei, Nicolae Leonard. Aici, a fost remarcată de reputatul profesor Ion Livescu, care, a îndemnat-o să se înscrie la Conservator, urmând cursurile acestei instituții bucureștene.

După absolvire, a debutat pe scena teatrului Maria Ventura, jucând apoi, în perioada interbelică, la diferite companii de teatru particulare din Capitală precum: Teatrul Mic, Teatrul Popular, Teatrul Vesel, Comedia, Victoria, Compania Bulandra ș.a. După naționalizarea teatrelor românești, din 1947 a trecut la Teatrul Național București, pe care nu l-a mai părăsit până la pensionare. Aici, a jucat în numeroase piese românești și internaționale precum: O noapte furtunoasă; Titanic vals; Gaițele; Take, I a n k e și Cadîr; Domnișoara Nastasia; Căsătoria; Bădăranii etc., făcând roluri memorabile, demonstrându-și talentul, hazul vodevilesc, umorul scenic și exprimarea comică inimitabilă.

În anul 1977, aflată deja la vârsta de 75 de ani, a fost distribuită în rolul Ecaterinei Arbore din comedia Micul Infern de Mircea Ștefănescu, de la Teatrul C. I. Nottara, în care a interpretat magistral un personaj feminin (soacra eroului principal, jucat de Ion Dichiseanu), în trei perioade ale vieții sale. Acest rol emblematic pentru cariera sa a fost jucat 250 de reprezentații, până în anul 1992, când, la vârsta de 90 de ani, Silvia Dumitrescu-Timică s-a retras glorios din viața teatrală. După ultimul spectacol de gală, în care a fost omagiată de toată lumea culturală, marea artistă a fost condusă la locuința sa din Piața Amzei de un alai format din toți artiștii și lucrătorii teatrului C. I. Nottara, ducându-i numeroasele buchete uriașe de flori primite și televizorul color oferit cadou cu acest prilej.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Independența prin Cultură

În îndelungata ei carieră actricească, Silvia Dumitrescu-Timică a jucat și în câteva filme artistice și de televiziune dintre care enumerăm: Odessa în flăcări (1942), Tren de plăcere (după I. L. Caragiale, 1958), Furtuna (1960), Bădăranii (1960), O încurcătură (1973, film TV), Scorpia (1973, film TV), Sâmburele (1974, film TV), Micul infern (ecranizarea TV a piesei de mare succes) ș.a.

De asemenea, datorită vocii sale grave, inconfundabile, a fost solicitată să interpreteze diverse roluri și în piese de teatru radiofonic. Deși era foarte atrăgătoare fizic, cochetă, veselă și optimistă, Silvia Dumitrescu-Timică nu s-a considerat niciodată o femeie frumoasă, muncind mult pentru fiecare apariție a sa pe scenă.

Pentru merite deosebite în activitatea sa teatrală, a primit titlul de artist emerit al RPR și a fost decorată cu Ordinul Muncii și Meritul Cultural, având în prezent și o stea pe Aleea Celebrităților de lângă Monumentul Timpului de pe Bulevardul 1848. Distinsa Doamnă a Teatrului Românesc a fost căsătorită din anii '30 cu marele actor de comedie George Timică (numele real Mitică Georgescu), cu 16 ani mai în vârstă decât ea, decedat în 1954, după care, nu s-a mai recăsătorit. Silvia Dumitrescu-Timică a decedat la 1 august 1999 după o hemoragie cerebrală, lăsând în urmă o carieră de excepție

și un model de viață profesională și personală, demne de urmat de toți artiștii din toate generațiile.

Horățiu Măndășescu

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*